

Sygn. akt I NKRS 19/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania M. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2020 z dnia 21 sierpnia 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 4 marca 2021 r.

uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2020 z dnia 21 sierpnia 2020 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm., dalej: u.KRS, ustawa o KRS), postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym

w W.

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. ogłoszone w obwieszczeniu w Monitorze Polskim z 2019 r. pod poz. 23, zgłosiła się M. P. sędzia Sądu Rejonowego w W.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 13 sierpnia 2020 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za wystarczające, przeprowadził naradę i postanowił bezwzględną większością głosów (3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się”) rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. M. P. W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że za rekomendacją M. P. przemawiają w szczególności (ocenione łącznie) pozytywna ocena kwalifikacji, doświadczenie orzecznicze oraz poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w W.

Podjmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że kandydatka spełnia wymagania ustawowe, określone w art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 365 ze zm.; dalej: p.u.s.p.).

Rada podejmując niniejszą uchwałę kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 i 3 ustawy o KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatkę: ocenę kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Okręgowego w W.

Opiniując kandydaturę M. P. na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jej sylwetkę wskazując, że urodziła się 23 kwietnia 1977 r. w C. W 2001 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w P. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł

magistra. Od 21 października 2002 r. do 22 listopada 2004 r. pracowała na stanowisku młodszego inspektora w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w W., w 2004 r. złożyła egzamin sędziowski z łączną oceną dobrą. Z dniem 20 grudnia 2004 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w X. Z dniem 1 czerwca 2006 r. została przeniesiona na stanowisko asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w W. Od maja 2008 r. do grudnia 2008 r. pełniła obowiązki Przewodniczącej V Wydziału Grodzkiego tego Sądu. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 15 lipca 2008 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w W. Orzekała w III Wydziale Karnym oraz w VI Wydziale Rodzinnym i Nieletnich, a obecnie pełni obowiązki w V Wydziale Karnym tego Sądu. Od listopada 2014 r. do lutego 2016 r. była delegowana do orzekania na pojedynczych sesjach w IX Wydziale Karnym-Odwoławczym Sądu Okręgowego w W. Z dniem 7 lutego 2018 r. została delegowana przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, w którym wykonuje obowiązki głównego specjalisty w Departamencie Nadzoru Administracyjnego.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w W. Na posiedzeniu Kolegium Sądu Okręgowego w W. 7 lipca 2020 r. Pani M. P. uzyskała niejednogłośnie pozytywną opinię.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 21 sierpnia 2020 r. na kandydaturę Pani M. P. oddano 5 głosów „za” , nie oddano głosów „przeciw”, oddano 14 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W konkluzji uzasadnienia uchwały KRS stwierdziła, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. zdecydowało całkowite zaprzestanie wykonywania pracy orzeczniczej przez ostatnie niespełna dwa i pół roku, uniemożliwiające ocenę aktualnych kwalifikacji orzeczniczych kandydatki.

Odwołaniem z 16 września 2020 r. M. P. zaskarżyła uchwałę KRS w całości i wniosła o jej uchylenie.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1. naruszenie przepisów art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2, art. 42 ust. 1 u.KRS), art. 57a § 7, art. 63 § 2 p.u.s.p.) poprzez niewłaściwe ich zastosowanie w ten sposób, że Krajowa Rada Sądownictwa zdecydowała o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o jej powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., mimo spełnienia wszystkich wymaganych przepisami prawa kryteriów. Jednocześnie Odwołująca podniosła, że Krajowa Rada Sądownictwa zastosowała pozanormatywne kryterium dwu i półrocznego okresu przerwy w wykonywaniu obowiązków orzeczniczych spowodowanych delegowaniem do Ministerstwa Sprawiedliwości, jako warunek uniemożliwiający ocenę kwalifikacji kandydata, a nadto uzależniła pozytywne zaopiniowanie od złożenia przez Skarżącą oświadczenia o ustąpieniu z delegacji w Ministerstwie Sprawiedliwości. Nadto, w ocenie Odwołującej, poprzez pominięcie reguł i ustawowych kryteriów awansu, Krajowa Rada Sądownictwa naruszyła zasadę równego dostępu do służby publicznej, zasadę równego traktowania, zakaz dyskryminacji oraz zasadę demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

2. obrazę przepisów prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c., art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS - poprzez:

a. niedokonanie przez Krajową Radę Sądownictwa wszechstronnego rozważenia sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji;

b. pominięcie przy ocenie kandydatury okoliczności przemawiających na jej korzyść, czyli posiadanych kwalifikacji, w tych orzeczniczych, doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu sędziowskiego oraz pozytywnej opinii Kolegium Sądu Okręgowego w W., stanowiącej wyraz uzyskania poparcia środowiska sędziowskiego i zarazem wskazujących na to, że kandydatka jest wystarczająco przygotowana do pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego oraz daje rękojmię prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych spoczywających na sędziach sądu okręgowego;

c. nienależyte uzasadnienie zaskarżonej uchwały polegające na niewskazaniu przez Radę i niewyjaśnieniu rzeczywistych motywów, jakie legły u jej podstaw, dla których KRS zdecydowała się nie wystąpić z wnioskiem do

Prezydenta RP o powołanie kandydatki do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., tj. niezłożenia przez kandydatkę oświadczenia o ustąpieniu z delegacji w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Skarżąca wniosła o przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Pismem z 20 października 2020 r. Rada wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Ponadto Pani M. P. pismem z dnia 27 sierpnia 2020 r. wystąpiła do Krajowej Rady Sądownictwa w trybie art. 45 ust. 1 u.KRS o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2020 z dnia 16 października 2020 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 45 ust. 1 i 3 u.KRS postanowiła ponownie rozpatrzyć sprawę rozstrzygniętą uchwałą nr (...)/2020 z dnia 21 sierpnia 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 23.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw

obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania oceny kandydata na sędziego, oraz jego kontrkandydatów (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, LEX nr 2288965; z 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15, LEX nr 2288950; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14, LEX nr 1530786; z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12, LEX nr 1405297).

Artykuł 42 ust. 1 u.KRS nie określa wprost wymaganej treści uzasadniania uchwał nominacyjnych KRS. Nie powinno jednak ulegać wątpliwości, że ustawodawca nie przyzwala przez to Radzie na arbitralność. Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona, a wyboru kandydatów nie można odrywać od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19 oraz z 1 lipca 2020 r., I NO 17/20). Celem uzasadnienia jest wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13).

Z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia kandydatur na urząd sędziego powinno jasno wynikać, że wybór został dokonany według przejrzystych, obiektywnych i mających oparcie w przepisach prawa kryteriów, z wykluczeniem motywacji pozaprawnych i pozamerytorycznych (wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., NO 5/20, LEX nr 3026469). Dlatego też w uzasadnieniu uchwały KRS w przedmiocie przedstawienia kandydata na urząd sędziego powinno zostać zawarte wskazanie, czy kandydat te ustawowe kryteria spełnia oraz, które z nich zadecydowały o decyzji Rady. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19, podkreślił, że swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona; wybór kandydatów nie może być arbitralny i odrywać się od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Ustawowe kryteria objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego wymienia przede wszystkim art. 63 p.u.s.p. Kwalifikacji kandydata na stanowisko sędziowskie poszukiwać należy jednak nie tylko w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimalne standardy dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Znaczenie ma również katalog kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego zawarty w art. 35 ust. 2 u.KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 24 czerwca 2015 r., III KRS 21/15; 7 lutego 2019 r., I NO 44/18). Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS), a przy ocenie kandydatur uwzględnia się ocenę kwalifikacji kandydatów, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS).

W uzasadnieniu uchwały Rada podała, że kandydatka biorąca udział w konkursie spełnia wymagania ustawowe przewidziane w art. 63 p.u.s.p. Podejmując uchwałę KRS, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 i 3 u.KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatkę: ocenę kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Okręgowego w W.

W końcowej części uzasadnienia Rada zaznaczyła, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. zdecydowało całkowite zaprzestanie wykonywania pracy orzeczniczej przez ostatnie niespełna dwa i pół roku, uniemożliwiające ocenę aktualnych kwalifikacji orzecznich kandydatki. Zdaniem Sądu Najwyższego, Rada brała pod uwagę przedstawione w uzasadnieniu uchwały kryteria, na co wskazuje sposób sformułowania uzasadnienia uchwały, jednak jako kryterium decydujące wskazała kryterium pozanormatywne tj. zaprzestanie przez kandydatkę wykonywania pracy orzeczniczej przez ostatnie niespełna dwa i pół roku. Kryterium takie nie może być kryterium zasadniczym i decydującym. Może ono jednak stanowić pomocnicze kryterium, szczególnie w sytuacji gdy wymaga tego porównanie podobnych sobie sylwetek różnych kandydatów. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 25 listopada 2020 r., I NO 131/20, każdy kandydat musi oczywiście spełniać kryteria ustawowe, przewidziane dla danego stanowiska sędziowskiego, ale nie wyklucza to posłużenia się przez Radę dodatkowymi kryteriami, jako kryteriami konkurencji.

Należy wskazać, że M. P. posiada 14-letnie doświadczenie orzecznicze, w ramach którego orzekała jako asesor rejonowy (2004-2008) oraz jako sędzia rejonowy oraz sędzia delegowany do sądu okręgowego (2008-2018). Obecnie w ramach delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości, kandydatka podejmuje czynności administracyjne, wykonując obowiązki głównego specjalisty w Departamencie Nadzoru Administracyjnego (od 2018 r.). Odnosząc się do wskazanych okoliczności, Rada ustaliła, że przez ostatnie niespełna dwa i pół roku nastąpiło całkowite zaprzestanie wykonywania pracy orzeczniczej przez kandydatkę, co zdaniem KRS, uniemożliwia ocenę aktualnych kwalifikacji orzecznich Skarżącej. W takiej sytuacji należałoby wziąć jednak pod uwagę inne, dające się zbadać kryteria. Przy czym, w szczególności podkreślić należy, że wcześniejsze, kilkunastoletnie doświadczenie orzecznicze Skarżącej nie może zostać uznane za niebyłe i powinno podlegać ocenie, gdyż stanowi jedno z kryterium ustawowych. Dodać trzeba, że takiej oceny dokonał sędzia wizytator.

Ponadto jak sama KRS słusznie zauważyła, z całą pewnością kandydatka

spełnia wymagania ustawowe w zakresie długości wymaganego stażu pracy, zgodnie z którymi na stanowisko sędziego sądu okręgowego może być powołany sędzia sądu rejonowego, który posiada co najmniej czteroletni okres pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego (art. 63 § 1 p.u.s.p.). W świetle przedstawionych okoliczności tj. 14-letniego doświadczenia orzeczniczego Skarżącej, wątpliwości budzi ustalenie Rady, iż kandydatka nie zdobywając obecnie doświadczenia orzeczniczego tj. pełniąc służbę w ramach delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości, nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania obowiązków orzecznich, spoczywających na sędziach sądu okręgowego. Wskazać trzeba bowiem, że sam fakt przebywania na delegacji nie może wyłącznie przesądzać o przydatności zgłoszonego kandydata. Byłoby to sprzeczne z zagwarantowanym ustawowo uprawnieniem do zgłoszenia kandydatury przez osoby mające przerwę od wykonywania czynności orzekania. Zgodnie z art. 57b § 5 p.u.s.p., w takiej sytuacji, badaniem obejmuje się okres dwóch lat, w których zadania orzecnicze ostatnio przez kandydata były wykonywane. Wobec powyższego sam fakt, że przerwa w orzekaniu dotyczy kandydatki nie może stanowić wyłącznej podstawy rekomendacji zawartej w treści uchwały Rady.

Należy jeszcze zwrócić uwagę, że w uzasadnieniu uchwały nr 802/2020 z dnia 16 października 2020 r. o ponownym rozpatrzeniu sprawy skarżącej, KRS wskazała, iż to brak ustosunkowania się przez M. P. do żądania przesłania oświadczenia o rezygnacji z delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości w przypadku pozytywnego rozpatrzenia jej kandydatury na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., był jedną z głównych podstaw wcześniejszej negatywnej oceny jej kandydatury przez Radę. Wobec powyższego, kryterium określone jako jedna z głównych podstaw negatywnej oceny kandydatury wymienione w uchwale nr (...)/2020 z dnia 16 października 2020 r. nie odpowiada kryterium decydującemu wskazanemu przez KRS w zaskarżonej uchwale nr (...)/2020 z dnia 21 sierpnia 2020 r., jako stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia dotyczącego kandydatki.

Ponadto zwrócić należy uwagę na podstawę decyzji Rady zawartej w uchwale o ponownym rozpatrzeniu sprawy Skarżącej. Należy także podkreślić, że KRS uchwałą nr (...)/2020 z dnia 16 października 2020 r. podjęła ze względu na

wystąpienie nowych okoliczności w sprawie, które wyjaśniały brak złożenia przez kandydatkę oświadczenia o rezygnacji z delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości (M. P. wskazała, że nie miała możliwości przesłania oświadczenia o rezygnacji z delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości w przypadku pozytywnego rozpatrzenia jej kandydatury na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowymi w W.). Okoliczność ta tylko potwierdza, że uzasadnienie do zaskarżonej uchwały nie odpowiada stanowi faktycznemu, a więc zostało sporządzone w sposób wadliwy, uniemożliwiający w istocie weryfikację przyjętych przez KRS kryteriów oceny. Przy czym dodać należy, iż kryteria decydujące o nieprzedstawieniu Skarżącej Prezydentowi RP, wskazane przez Radę w obydwu uchwałach tj. całkowite zaprzestanie wykonywania pracy orzeczniczej przez ostatnie niespełna dwa i pół roku (uchwała nr (...)/2020 z dnia 21 sierpnia 2020 r.) oraz brak ustosunkowania się przez Odwołującą do żądania przesłania oświadczenia o rezygnacji z delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości w przypadku pozytywnego rozpatrzenia jej kandydatury na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowymi w W. (uchwała nr (...)/2020 z dnia 16 października 2020 r.) należą do kryteriów pozanormatywnych, a tego rodzaju kryteria mogą stanowić jedynie kryteria pomocnicze jako tzw. kryteria konkurencji. Ponadto dodać jeszcze należy, że ocena kandydatury w ogóle nie może być uzależniona od ustosunkowania się przez kandydata do żądania przesłania oświadczenia o rezygnacji z delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości w przypadku pozytywnego rozpatrzenia kandydatury, gdyż zależność taka nie wynika z przepisów prawa.

Z istoty demokratycznego państwa prawnego (art. 2 i 7 Konstytucji RP) wynika obowiązek stosowania przez wszystkie organy państwa rzetelnych i transparentnych procedur. Rzetelność i transparentność procedur przejawia się m.in. w uzasadnieniach rozstrzygnięć, które realizują ważne funkcje, w tym wymuszają samokontrolę organu, który musi wykazać, że rozstrzygnięcie jest materialnie i formalnie prawidłowe oraz odpowiada wymogom sprawiedliwości; dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem; służy indywidualnej akceptacji rozstrzygnięcia; umacnia poczucie zaufania społecznego i demokratycznej kontroli nad organami władzy; wzmacnia bezpieczeństwo prawne;

jest podstawą kontroli zewnętrznej w szczególności sprawowanej przez sądy krajowe, a także sądy międzynarodowe (analogicznie wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 16 stycznia 2006 r., SK 30/05; 30 maja 2007 r., SK 68/06; 31 marca 2005 r., SK 26/02; postanowienie TK z 11 kwietnia 2005 r., SK 48/04).

Uzasadnienie wszelkiego rodzaju rozstrzygnięć organów władzy publicznej pełni nie tylko funkcje procesowe, ale buduje autorytet organów państwa i kształtuje zewnętrzne przekonanie o sprawiedliwości procedur i podejmowanych rozstrzygnięć. Nawet bardzo szczególna pozycja ustrojowa niektórych organów państwa jak KRS nie usprawiedliwia sporządzania blankietowych lub wewnętrznie sprzecznych uzasadnień, które tylko pozornie realizują swoje funkcje. W żadnym też razie kolegialny charakter organu albo przyjęta metoda podejmowania decyzji (np. tajne głosowanie czy objęta bezwzględną tajemnicą narada sędziowska) nie zwalnia organu z obowiązku rzetelnego uzasadnienia rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2020 r., I NO 128/20, LEX nr 3089184).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS uchylił zaskarżoną uchwałę w całości i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.